

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 31-A DUPĂ RUSALII
Vindecarea orbului din Ierihon
SF. CUV. XENIA; SF. IER. FIILON,
EPISCOPUL CARPASIEI

Credința prin auzire

„Și când s-a apropiat Iisus de Ierihon,
un orb ședea lângă drum, cerșind.
Și, auzind el mulțimea care trecea,
întreba ce e aceasta.

Și i-au spus că trece Iisus Nazarineanul.
Și el a strigat, zicând: Iisuse, Fiul lui David,
fie-Ți milă de mine!”
(Lc. 18, 35-38)

Orbul trebuie să fi înțeles că vederea orbilor nu poate fi redată prin căi omenești, ci din contră, necesită o putere dumnezeiască și o autoritate pe care numai Dumnezeu o are. La Dumnezeu nu este nimic cu neputință. Dacă orbul s-a apropiat de Hristos ca de Dumnezeu Atotputernicul, cum atunci Îl mai numește și Fiul al lui David? Cum putem răspunde la asta? Poate că explicația este următoarea: pentru că se născuse în religia iudaică, sigur profețiile din Lege și cele privitoare la Hristos nu au scăpat cunoștinței sale. A auzit cântându-se în cartea psalmilor, „Juratu-S-a Domnul lui David adevărul și nu-l va lepăda: Din rodul pântecelui tău voi pune pe scaunul tău” (Ps. 131, 11). Orbul știa și că prorocul Isaia a spus: „O mlădiță va ieși din tulpina lui Iesei și un Lăstar din rădăcinile lui va da” (Is. 11, 1) „și pentru aceasta, Domnul meu vă va da un semn: Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel” (Is. 7, 14). El credea deja că, fiind Dumnezeu, Cuvântul se va supune să se nască din trupul unei Sfinte Fecioare. Acum se apropie de El precum de Dumnezeu și spune: „Iisuse, Fiul lui David, fie-Ți milă de mine!” Hristos mărturisește că, cu adevărat aceasta era credința, împlinindu-i cererea și spunându-i: „Vezi! Credința ta te-a mântuit!” ♦

*Sfântul Ambrozie al Milanului,
„Tâlcuire la Evanghelia după Luca
126”, traducere Lucian Filip
Sursa – doxologia.ro*

DOAMNE, SĂ TE VĂD!

Am călătorit de curând pe același drum pe care a trecut Mântuitorul venind din Galileea pe lângă Samaria, trecând prin Ierihon, urcând spre patria sa cea mântuitoare. A trecut prin Ierihon, cel mai vechi oraș din lume. Sfintele Scripturi ne aduc aminte că în preajma Ierihonului, la numai 2 kilometri, Domnul primise botezul Său de la Ioan. Iar deasupra Ierihonului, după ce postise 40 de zile în pustiu la Carantanie, Domnul l-a biruit pe Satan atunci când a fost ispitit.

În Ierihon, Sfânta Evanghelie de azi ne spune că a fost întâmpinat de un om orb, aproape fără nume, căci Bartimeu înseamnă „fiul lui Timeu”, un om care, deși orb, ne descoperă că el vedea prin credință. Domnul nici nu făcuse vreo minune în Ierihon, dar credința lui Bartimeu venise din auz, căci vestea despre Iisus se răspândise și în Ierihon. Când a auzit mulțimile, orbul cerșetor a simțit în inimă că Iisus cercetează cetatea. A început să strige din adâncul sufletului: „Iisuse, Fiul lui David, miluiește-mă!” În această cerere descifrăm sufletul lui Bartimeu. El cunoștea că Hristos este din neamul lui David, că El este Mesia, că despre El au scris profeții, că este Fiul lui Dumnezeu, că este Unul lui Dumnezeu, Hristosul. Nici măcar cei care au stat lângă Mântuitorul și au văzut atâtea minuni și L-au auzit predicând nu au ajuns la înălțimea orbului. Cine i-a descoperit orbului această taină? Hristos l-a fericit pe Petru când a mărturisit „Tu ești

Hristos, Fiul lui Dumnezeu”, căci Tatăl îi descoperise această taină. La fel și orbului cerșetor putem spune că Dumnezeu i-a descoperit această taină. De aceea a strigat „Iisuse, Fiul lui David, fie-Ți milă de mine!” Iar când vine la Hristos, la întrebarea Acestuia, „Ce vorești să-ți fac?”, orbul răspunde: „Doamne, să văd!”. Într-o traducere siriacă apare semnificația „Doamne, să Te văd”. Dar comentatorii nu i-au în seamă această traducere, de aceea și noi rămânem la înțelesul Evangheliei „Doamne, să văd”, și ne minunăm de răspunsul pe care i l-a dat Domnul: „Vezi! Credința ta te-a mântuit”. Domnul îi redă nu numai vederea, ci și mântuirea, îi împlinește și dorința, dar îi dăruiește și mântuirea, așteptarea sa de o viață. Indiscutabil, o mare minune. Spune Scriptura că Bartimeu și-a lăsat haina zdrențuită și mergea după Iisus.

Venind acum de la Ierihon, îmi rămâne în inimă traducerea siriacă „Doamne, să Te văd!”... ♦

Părintele Dinu

DE CE-I SĂRBĂTORIM PE SFINȚII TREI IERARHI ÎMPREUNĂ?

În zilele împăratului Alexie Comnen care a luat sceptrul împărăției în anul 1081, s-a iscat neînțelegere între oamenii cei mai de cinste și mai îmbunătățiți, căci lumea se împărțise: unii se numeau ioanieni, alții vasilieni și alții grigorienii, și pricire în cuvinte era pe numele acestor sfinți.

Unii cinsteau mai mult pe Vasile cel Mare, zicând că este înalt la cuvânt, ca unul care a cercetat prin cuvânt firea celor ce sunt, că la fapte se aseamănă aproape cu îngerii, că nu era lesne iertător, că era fire hotărâtă și nu era stăpânit de nici un lucru pământesc. În schimb, pogorau pe dumnezeiescul Ioan Gură de Aur, zicând că ar fi fost oarecum potrivnic lui Vasile, pentru că ierta prea lesne și îndemna la pocăință. Iar alții înălțau pe acest dumnezeiesc Ioan Gură de Aur, zicând că este mai omenească învățătura lui și că îndreaptă pe toți, și-i înduplecă spre pocăință prin dulceața graiului său. Ei ziceau că Ioan Gură de Aur stă mai presus decât marele Vasile și Grigorie prin mulțimea cuvântărilor sale, cele dulci ca mierea, prin puterea și adâncimea cugetării. Alții înclinau spre dumnezeiescul Grigorie, că adică el ar fi întrecut pe toți, și pe cei vechi, vestiți în învățătura elinească, și pe ai noștri, prin înălțimea, frumusețea și cuviința cuvântărilor și scrierilor lui. De aceea ziceau că Grigorie biruie pe toți și stă mai presus decât Vasile și Ioan.

Arătarea Sfinților Trei Ierarhi

Mai târziu, după câțiva ani, sfinții aceștia se arătară, unul câte unul, după aceea câte trei împreună, aievea, nu numai în vis, arhierelui ce păstora cetatea Evhaitenilor, Ioan, bărbat înțelept în toate, cunoscător al învățăturii elinești, cum se vede din scrierile lui și care ajunsese pe culmea virtuților. Sfinții grăiră într-un glas către dânsul: noi, precum vezi, la Dumnezeu una suntem și nici o împotrivire sau vrajbă nu este între noi. Ci fiecare la timpul său, îndemnați fiind de Duhul Sfânt, am scris învățături pentru mântuirea oamenilor. Cum ne-a insuflat Duhul Sfânt, așa am învățat. Nu este între noi, unul întâi și altul al doilea, și de vei chema pe unul, vin și ceilalți doi. Drept aceea, scoală-te de poruncește celor ce se privesc să nu se mai certe pentru noi. Că nevoița noastră a fost aceasta, și cât am fost vii și după ce am răposat, ca să împăcăm și să aducem lumea la unire. Împreunează-ne într-o singură zi și ne prăznuiește cu bună-cuviință. Înștiințează și pe urmași, că noi una suntem la Dumnezeu și încredințează-i că și noi vom ajuta la mântuirea aceluia ce fac pomenirea;

căci nouă ni se pare că avem oarecare îndrăznire la Dumnezeu. Acestea zicându-le, s-a părut că ei se suie iarăși la ceruri, îmbrăcați în lumina nespasă și chemându-se unul pe altul, pe nume.

Praznicele celor trei Sfinți

Iar Ioan Evhaitul, a făcut așa cum îi porunciseră sfinții, potolind mulțimea și pe cei ce se certau. El a dat Bisericii sărbătoarea aceasta spre a fi prăznuită. Și iată gândul acestui om: cunoscând că luna aceasta ianuarie, îi are pe câte trei sfinți: la zi întâi pe Vasile cel Mare, la 25 pe dumnezeiescul Grigorie și la 27 pe dumnezeiescul Ioan Gură de Aur, i-a sărbătorit la un loc în ziua a 30-a, împodobindu-le slujba cu canoane, cu tropare și cu cuvinte de laudă, așa cum se cădea. Aceasta pare că s-a făcut și cu voia sfinților, căci laudele închinatelor lor n-au nici o lipsă și au întrecut pe toate câte s-au făcut și câte se vor mai face.

Înfățișarea și darurile Sfinților Trei Ierarhi

Sfinții aceștia erau la statul trupului și la înfățișarea lor în chipul următor:

Dumnezeiescul Ioan Gură de Aur era foarte mărunț și foarte subțire, cu capul mare, ridicat deasupra umerilor, nasul lung, nările late, fața foarte galbenă, amestecată cu alb, locașurile ochilor adâncite, dar ochii mari, care îi făceau căutătura veselă și fața strălucită, deși din firea lui părea mâhnit; fruntea mare, fără păr, cu multe încrețituri, urechile mari, barba mică și rară, împodobită cu păr puțin și cărunt, fălcile trase înăuntru din pricina postului desăvârșit. A întrecut cu graiul pe toți filosofii elinilor, mai ales cu privire la adâncimea gândurilor și la dulceața și înflorirea graiului. A tâlcuit Sfânta Scriptură și a propovăduit Evanghe-

lia cu folos ca nimeni altul, încât de n-ar fi fost acesta (măcar că este o cutezare să zicem așa), ar fi trebuit ca iarăși să vină Hristos pe pământ. Cât privește virtutea și fapta și privirea lăuntrică, i-a întrecut pe toți, făcându-se izvor de milostenie, de dragoste și de învățătură. A trăit șaiszeci și trei de ani și a păstorit Biserica lui Hristos șase ani.

Vasile cel Mare era înalt și drept la stat, uscățiv și slab, negru la față, cu nasul plecat, sprâncenele arcuite, cu fruntea cam posomorâtă, asemenea omului gânditor și îngrijorat, cu obrazul lunguiet și cam încrețit, cu tâmplele adâncite, cu barba destul de lungă, căruntă pe jumătate. Acesta a întrecut cu scrierile sale nu numai pe înțelepții din zilele lui, ci și pe cei vechi. Străbătând toată învățătura, era stăpân pe toată știința; se folosea de toată filosofia înțeleaptă în lucrările sale și sporea în cunoștința tainelor dumnezeiești. S-a suit în scaunul arhieriei când era de patruzeci de ani și a cărmuit Biserica cinci ani.

Sfântul Grigorie cuvântătorul de Dumnezeu era om de mijloc la statul trupului, cu fața palidă dar veselă, cu nasul lat, cu sprâncenele drepte, căutătura blândă și veselă; la un ochi era mai mâhnit din pricina unui semn de lovitură, la pleoapa de sus; barba nu o avea prea lungă, dar era destul de deasă și tocmită, iar pe margine gălbuie. Era pleșuv și alb la păr. A ajuns la atâta înălțime de teologie, că biruia pe toți prin înțelepciunea cuvântărilor și a învățăturilor sale. Drept aceea a câștigat și numele de teologul, adică de Dumnezeu cuvântătorul. A viețuit pe pământ optzeci de ani și a păstorit Biserica din Constantinopol doisprezece ani. ❖

Sinaxar - Text parțial adaptat

Sfințirea Icoanei Maicii Domnului Ierusalimitita

Cu ajutorul lui Dumnezeu și din donațiile credincioșilor am reușit să punem primul rând de icoane de la catapeteasmă. Duminica viitoare vom sfinți icoana cea mare Axionița și vă rugăm să fiți alături de noi la acest eveniment.

Icoana în sine este o operă de artă, copie a icoanei Maicii Domnului Ierusalimitita, aflată în Grădina Ghetsimani, în biserica unde se află Mormântul Maicii Domnului. Această icoană s-a făcut cu multă greutate, ca recunoștință adusă Maicii Domnului pentru nenumăratele minuni revărsate în biserica noastră și pentru ajutorul care ni l-a dat de câte ori am avut nevoie. Duhul Maicii Domnului este prezent în biserica noastră și dorim ca odată cu sfințirea acestei icoane, Maica Domnului să rămână pe mai departe ocrotitoarea parohiei noastre.

Mulțumim pe această cale tuturor celor care și-au revărsat argintul, aurul și pietrele prețioase și celor care au contribuit financiar pentru acest obiectiv. Rugăm pe Maica Domnului cu smerenie să ne călăuzească pașii pe urmele Fiului ei. ❖

Părintele Dinu

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 24 - 31 IANUARIE 2016

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 24 ianuarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 31-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihon) Utrenia, Sfânta Liturghie, Tedeum
Miercuri 27 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 29 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 30 ianuarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfinții Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur – Utrenia, Sfânta Liturghie, Pomenirea morților Vecernie
Duminică 31 ianuarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zahau) – Utrenia, Sfânta Liturghie

În anul 2016, în Biserica Șerban Vodă, în fiecare duminică la ora 17:00, vor avea loc

SERI CATEHETICE – CONFERINȚE

susținute de preoții bisericii și de invitați: profesori și oameni de cultură. Întrucât anul 2016 este dedicat educației religioase a tinerilor, îi invităm în primul rând pe tineri să participe la aceste conferințe, dar și pe toți cei dornici să cunoască adevărul de credință. Conferințele se vor desfășura în două părți:

❖ susținerea temei de către preoții bisericii și invitații acestora

❖ întrebări și răspunsuri pe marginea temei prezentate

DUMINICĂ 24.01.2015, ORA 17:00, DIAC. PROF. DR. IOAN CARAZA

va susține conferința cu tema

SFÂNTA SCRIPTURĂ ÎN BISERICĂ - TRADUCERI, EDIȚII ȘI IMPORTANTĂ

AȘEZĂMINTELE SOCIALE ȘERBAN VODĂ

"Fericiți cei milostivi, că aceia se vor mântui"

Am început cu bine anul acesta lucrările la Așezămintele Sociale Șerban Vodă. Cu multe greutate, dar nu ne-am oprit. Urmează în cel mai scurt timp să punem planșeul peste etajul I. Vă rugăm ca așa cum ați făcut de fiecare dată, să fiți alături de noi, să ne sprijiniți financiar după posibilități ca să ne atingem acest obiectiv sfânt. Dorim ca până în luna martie să terminăm măcar corpul în care va funcționa o grădiniță creștină. Sunt convins că din puținul fiecăruia cu ajutorul lui Dumnezeu vom putea da în

folosință acest obiectiv necesar comunității noastre. Dorim de asemenea să continuăm lucrările de pictură la biserica noastră. Este bine ca fiecare membru al acestei biserici să cugete și din puținul lui să sprijinim această lucrare. Vă asigurăm din partea noastră de multă stăruință, corectitudine și dragoste nefățarnică. Dorim ca și în vremea Apostolilor, în cantina socială a bisericii noastre să putem oferi masa dragostei celor mai nevoiași decât noi. Știm că vremurile sunt grele, dar neamul nostru totdeauna în vremurile grele a știut să pună deoparte, pentru sufletul său, darul lui Dumnezeu.

Și dorim să vă amintim cât de importantă pentru noi este contribuția benevolă anuală, căci lucrările ce ne așteaptă, pictura, Așezămintele Sociale, ca și altele, necesită darul nostru, al tuturor. Pentru că știm cât de greu vă este multora dintre dumneavoastră să puneți deoparte șă să dați dintr-o dată această sumă, ea poate fi plătită și fracționat în cursul unui an. ❖ **Părintele Dinu**

PARASTAS DE UN AN

S-a împlinit un an de zile de la trecerea la cele veșnice a domnului Gelu Ioan Anghel, ctitor, donator al bisericii noastre. Cu această ocazie, ca semn al recunoștinței, Consiliul și Comitetul Parohial, au orânduit o agapă frățească, masa de la parastasul de un an, fiind astfel alături de mama, doamna Elena Anghel. O parte din membri Consiliului Parohial s-au deplasat la Cimitirul Jilava Mierlari pentru a fi prezenți la oficierea slujbei religioase la mormântul vrednicului de pomenire

GELU IOAN ANGHEL.

Veșnică să-i fie pomenirea și Dumnezeu să-l ierte!

BISERICA ȘI UNIREA PRINCIPATELOR ROMÂNE

Vineri, 22 ianuarie 2016, a avut loc în Aula Academiei Române Sesiunea aniversară „24 ianuarie 1959 - Unirea Principatelor Române”.
PS. Vaarlam Ploieșteanul, episcop-vicearhiepiscop patriarhal a citit mesajul Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, din care vom spicui câteva fragmente ce ilustrează rolul decisiv al implicării Bisericii încă de la început în toate evenimentele care au dus la Unirea Principatelor Române.

„Deodată cu aceste evenimente internaționale favorabile românilor, Biserica Ortodoxă Română, prin slujitorii ei, a inițiat o veritabilă campanie de susținere a Unirii prin scrieri, cuvântări, declarații publice și implicare politică. În martie 1856 (în același timp cu încheierea Tratatului de la Paris), arhimandritul Neofit Scriban, profesor la Seminarul de la Socola – „Sorbona românilor”, cum a fost denumit de către academicianul Constantin Erbiceanu, a publicat la Iași lucrarea „Unirea și neunirea Principatelor” în care combate temeinic opiniile separatiștilor, subliniază uriașele avantaje pe care le ar aduce unirea și încheie cu aceste cuvinte: „Între moarte și lumină, o, Moldova, alege!” În iulie, același an, arhim. Neofit scrie în revista „Zimbrul” articolul „Folosele Unirii Principatelor Române”, în care demonstrează că prin unire se va ajunge la prosperitatea economică și la o mai bună organizare

administrativă. Atât de cunoscute au devenit aceste scrieri, încât la Congresul de la Paris s-a ținut seama de ele.”

„Ideile unioniste ale fraților Neofit și Filaret Scriban au fost preluate de cei peste 3.000 de preoți absolvenți ai Seminarului de la Socola și răspândite în toată Moldova.”

„După ce a rostit la 29 iunie 1856 o însuflețitoare cuvântare în favoarea Unirii cu prilejul hramului Catedralei din Huși, rectorul Seminarului din Huși, viitorul Episcop Melchisedec Ștefănescu, a publicat lucrarea „Jertfă pentru Unirea Principatelor” cu un larg ecou în rândul românilor.”

„În ziua de 25 mai/6 iunie 1856, la Mănăstirea Socola s-a înființat un Comitet al Unirii, iar actul de constituire a acestuia, trimis tuturor districtelor Moldovei, a încurajat constituirea de comitete unioniste în fiecare capitală de district în care membrii clerului - din mănăstiri și de la parohii - au avut un rol esențial.”

„Mitropoliții erau președinți ai Divanurilor (n.r. - Ad-Hoc din 7 și 8 oct. 1857), episcopii erau membrii de drept, iar egumenii mănăstirilor închinată și neînchinată aveau dreptul de a alege câte doi reprezentanți. Participarea majorității clerului a fost obstrucționată intenționat de autoritățile ostile Unirii, cunoscute fiind convingerile unioniste ale clerului. Au urmat și o mulțime de abuzuri și încercări de intimidare a ierarhilor și preoților, însă reacția acestora a fost neașteptat de energică. Au fost adresate scrisori de protest Comisiei Europene de la București, Ministerului Cultelor, Ministerului de Interne.”

„Adunările electivă din ianuarie 1859

prezidate de cei doi Mitropoliți, Sofronie al Moldovei și Nifon al Țării Românești, au ales domnitor pe colonelul Alexandru Ioan Cuza, în 5 ianuarie la Iași și în 24 ianuarie la București. Această dublă alegere a lui Alexandru Ioan Cuza a fost de facto momentul Unirii Principatelor. Și de această dată rolul Bisericii a fost major. Întreaga ierarhie a celor două provincii românești, cu excepția Episcopului Nectarie Hermeziu al Hușilor, și majoritatea covârșitoare a preoțimii au susținut alegerea aceluiași domn în ambele Principate prin publicații, cuvântări, manifestări publice.” ❖

Sf. Ioan Gură de Aur Definiția omului

Ce este omul, vom vedea. Cei din afară zic că omul este o ființă logică (cuvântătoare), muritor, primitor de știință și de înțelepciune, dar noi nu vom rămâne numai la această definiție, ci vom întinde definiția mai departe, aducând mărturii din Sfânta Scriptură. Așadar, unde anume a dat definiția omului? Ascultă ce spune ea: „Era”, zice, „om”. Cum? „Fără prihană și drept, se temea de Dumnezeu și se ferea de ce este rău.” (Iov 1, 1). Acesta este omul. Și iarăși în altă parte zice: „Omul drept umblă pe calea lui fără prihană.” (Pilde 20, 7). Pe cei ce nu sunt în acest chip, chiar de-ar avea înțelepciune, chiar dacă ar fi primitori de știință cât de multă, totuși Sfânta Scriptură nu obișnuiește a-i numi oameni, ci câini, și cai, și vipere, și șerpi, și vulpi, și lupi, și, în fine, ceea ce este mai disprețuit dintre fiare. Deci, dacă acesta este om, apoi cel ce petrece în dezmierdări nu este om.

Tâlcuiri la Epistola către Timotei,
omilia a XIII-a